

Despărțire

Vasile Voiculescu

Când falfași năframa în albul steag al mâinii
Se oglindea amurgul în apele fântânii;
Alături, săgetată în inimă de frică,
În clipa despărțirii gemu o turturică,
O rodie necoptă cazu, de vierme roasă,
Crăpând, înăbușită de iarbă somnoroasă
Și, trist, pe poarta serii spre umbrele pieirii
Ieșea, pălit și rece, luceafărul iubirii,
Trecând ca peste-o rană, pe-un vânăt cer ca fierea.
Plecat peste fântână, vedeam în fund durerea
Cum turbura adâncul venind să se adape
Și prefăcea în sânge cleștarul scump de ape,
Cum se stingea amurgul și veștedul luceafăr
Și cum porneai departe și singură tu, cea fără
De mila, luând cu tine în albul steag al mâinii,
Ca-n zări să mi le fluturi, năframele luminii,
Lăsându-mă, din golul fântânii cu balaur,
Să mă privească noaptea cu ochii ei de aur,
Pe când, cerând și dându-și c-un bun rămas iertarea,
Se-mbrățișau în umbră iubirea și uitarea.